

Адвентистський ВІСНИК

№ 12 (354)
грудень 2019

Адвентистский ВЕСТНИК



Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Голос Бога



Перегляньте свій план на цей тиждень і внесіть до нього служіння. Виділіть для цього особливий час і ви відчуєте присутність Божу у своєму житті, що Він близький до вас. Чим ви будете займатися протягом цього тижня? Принесіть комусь із ближніх Благую вістку, послужіть йому. Більшість людей у нашому світі потребують Спасителя.

2



Юные
миссионеры

4



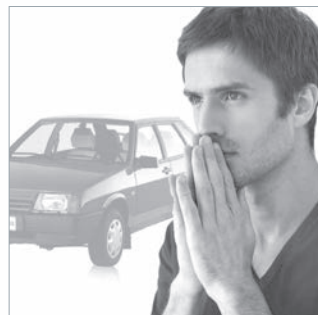
«Безвихідне»
становище

6



Не розмір,
а пропорції

8



Чудеса с
автомобилем

12

Голос Бога

Декілька років тому група із 35 старшокласників християнської школи в Каліфорнії вирушила в місіонерську подорож до Мексики. Протягом тижня вони повинні були завершувати служіння в невеликому селищі неподалік від міста Мехікале. Вони писали керівництву місцевої церкви в Мексиці про їхню місію, але чомусь листи не дійшли, і ніхто з керівників не знав, що до них їде група старшокласників. Коли діти приїхали в селище і відшукали церкву, на її місці стояв напівзруйнований будинок, що сильно постраждав від пожежі. Вони вже збиралися йти, як раптом почули спів іспанською мовою, що лунав із цієї спаленої церкви.

Коли діти ввійшли до зали, у якій раніше проводилися богослужіння, вони побачили пастора і дев'ятьох членів церкви. Вони співали псалом на згадку. Пастор запитав школярів, хто вони такі і як тут опинилися, оскільки не отримав їхнього листа. Старшокласники відповіли, що вони приїхали, щоб допомогти їм. Почувши ці слова, пастор відповів зі сльозами: «Шість місяців тому хтось підпалив наш Дім молитви. У нас немає ні сил, ні коштів, щоб його відновити. Ми – люди похилого віку. Ми молилися Богу, щоб Господь послав нам будь-кого, хто міг би нам допомогти. Проте відповіді не було, і ми почали втрачати надію, що хто-небудь допоможе нам відновити церкву. Хвала Господу, ви прийшли! Ви – відповідь на нашу молитву!» – сказав пастор школярам.

Слова пастора зворушили дітей. Певний час усі стояли мовчки. Вони багато разів чули, що Бог використовує людей для Свого служіння, але навіть не припускали, що самі стануть частиною Божого плану в цьому селищі.



ДОПОМАГАТИ БОГУ – ЦЕ ПЕРЕВАГА ЧИ ТЯГАР?

Чи потребує Бог помічників? Як часто ви чуєте Божий заклик і розумієте, що Господь звертається по допомогу особисто до вас? Що ви робите, коли чуєте голос Бога, звернений до вас? Ви допомагаєте Богу чи пропонуєте Йому звернутися до іншої людини, більш досвідченої, талановитої або вільної? Допомогати Богу – це для вас перевага чи тягар?

У церкві ми часто говоримо про служіння, закликаємо до нього, намагаємося надихати одне одного на будь-яку духовну роботу. Можливо, ці заклики настільки часті, що вже не викликають у нас особливих почуттів і не надихають на тривале служіння Богові та ближнім. Ми намагаємося жити за певним планом: плануємо свої справи, зустрічі, відпустку... А чи плануємо ми допомогти Богу? Чи говоримо: «Якщо вдасться, якщо вийде, можливо колись»? Чи чуєте ви сьогодні заклик Божий, звернений до вас?

«Після того призначив Господь інших сімдесят двох і послав їх по два поперед Себе до кожного міста й місцевості, куди Сам мав іти» (Луки 10:1). Чи вірите ви в те, що Бог сьогодні бажає прийти у вашу громаду, на вашу вулицю, до ваших друзів, колег, сусідів, щоб розповісти про План спасіння, про Себе? Бог бажає, але Він закликає нас з вами, Його послідовників, щоб ми могли допомогти Йому завершити Його справу, стали Його руками й голосом і робили те, що Він хотів би зробити.

«У міру того як земне служіння Христа наближалось до завершення, Він, розуміючи, що скоро повинен буде залишити Своїх учнів продовжувати Його справу без Його особистої присутності, намагався підбадьорити їх і приготувати до майбутнього... Христос виконав доручену Йому справу. І Він залишав на Землі тих, котрі мали продовжувати її» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 21, 24). Христос бажає, щоб Його справа продовжувалася, а Його місія виконувалася. Тому Він просить, запрошує, надихає кожного з нас допомогти Йому в цій важливій справі.

Як учні Христа сприйняли запрошення співпрацювати з Богом? Звернімо увагу на переваги співпраці з Богом у справі спасіння людей.

ПЕРЕВАГА 1:

ЛЮДИНА ПЕРЕЖИВАЄ ОСОБЛИВИЙ ОСОБИСТИЙ ДОСВІД З БОГОМ

Бог покликав апостола Петра виконати Його бажання. «А наступного дня, як ішли вони дорогою і наближались до міста, Петро піднявся на покрівлю помолитися о шостій годині. Був же він голодний і хотів їсти. Поки вони готували, найшло на нього видіння. І побачив він відкрите небо...» (Дії 10:9-11). Ми часто хочемо бачити Боже втручання в наше життя. Ми молимося про це, просимо, але переважно наші досвіди пов'язані з нашими особистими переживаннями: «Бог мені допоміг... Бог мене спас... Бог подарував мені...». Це – яскраві досвіди, і вони дуже важливі в християнському житті. Та чи не занадто егоїстично – очікувати, що Бог являтиме Себе, тільки задовольняючи наші потреби?

Нещодавно я познайомився з молодим пастором, який розповів мені про свій досвід з Богом. Я не міг залишитися байдужим, тому що побачив явне втручання Бога в його життя. Господь урятував цю людину. Той дивом вижив у страшній автомобільній аварії. Від машини залишилася тільки купа металу. На думку лікарів, через травми (також був розірваний серцевий м'яз) у цього молодого чоловіка майже не було шансів вижити. Його «збирали по частинах». Проте Бог вирішив інакше, і цей молодий пастор зараз успішно завершує служіння. Це – чудо, яке ніхто з лікарів не може пояснити.

Бажаю, щоб кожен з вас пережив втручання Бога у своє життя. Коли Господь торкається до нас, наша віра зміцнюється. Ми відчуваємо радість, яку ні з чим не порівняти, коли бачимо, що Бог діє, допомагає нам у найважчі часи, коли ніхто з людей не може цього зробити.

Семінари по служінню, які я проводжу на молодіжних конгресах, відвідує близько 50 осіб, а семінари, присвячені стосункам

між молодими людьми, збирають до 300 слухачів. Майже всі молоді люди запитують мене про взаємини між хлопцями й дівчатами: «Як дізнатися Божу волю?», «Чи вона та єдина/він той єдиний?», «Чи можу я створити сім'ю з ним (нею)?» Це – важливі питання. Та якщо людина не спілкується з Богом щодня, не ходить з Ним, не має з Ним досвідів, а лише хоче час від часу отримувати від Нього відповіді на важливі для себе запитання, то, навіть почувши голос Божий, ця людина не впізнає Його, бо не знає Бога, не спілкується з Ним.

Слово Боже відкриває нам важливу істину: коли ми вирішуємо служити Богу, несучи Благую вістку людям, Господь завжди являє нам Себе особливим чином. Якщо хочете почути голос Божий, звернений до вас, – починайте служити. **Внесіть служіння у свої щоденні плани. Попросіть Бога, щоб Він показав вам, як це зробити, запитайте поради, яке служіння вам звершувати, у вірних Богові досвідчених людей. І ви відчуєте присутність Божу у своєму житті, відчуєте, що Він близький до вас.**

«Христос не говорив учням, що їхня праця буде легкою. Він указував їм на велике об'єднання сил зла, що шикується проти них. Їм доведеться провадити боротьбу з «началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби» (Ефес. 6:12). Однак вони не вестимуть боротьбу власними силами. Він запевнив, що перебуватиме з ними, якщо вони з вірою йтимуть уперед. Він закликав їх бути мужніми й незламними, бо в їхніх рядах перебуватиме Той, Хто могутніший за ангелів, – Вождь Небесного війська. Він подбав про все необхідне для виконання цієї роботи і взяв на Себе відповідальність за її успіх. Доки вони будуть слухняними Його Слову і працюватимуть разом із Ним, доти не зазнають поразки» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 29).

ПЕРЕВАГА 2:

ЛЮДИ, ДЛЯ ЯКИХ МИ СЛУЖИМО, ВІДНОВЛЮЮТЬ ВЗАЄМИНИ З БОГОМ ТА ОТРИМУЮТЬ СПАСІННЯ

У 2017 році в с. Тетеревино жила багатодітна сім'я, у якій було шестеро дітей. Старшій дівчинці Юлі того року виповнилося десять. Це сталося взимку. Того дня в селищі відключили газ. Дров не було. Мама пішла в найближчий ліс за хмизом, щоб хоч якось обігріти будинок. Юля залишилася вдома за старшу. Вона поралася по господарству, їй допомагали молодші брати й сестри. Несподівано в кімнату забіг

«Як часто ви чуєте Божий заклик і розумієте, що Господь звертається до допомогу особисто до вас? Ви допомагаєте Богу чи пропонуєте Йому звернутися до іншої людини, більш досвідченої, талановитої або вільної?»

один із братів. «Горимо! Пожежа!» – кричав він. Юля подумала, що брат жартує. Та коли вона пішла на кухню, то побачила, що справді почалася пожежа. Загорілася проводка.

Вогонь стрімко поширювався по дому. У дітей почалася істерика. Усі кликали на допомогу, а найменший сховався під ліжко. Спочатку Юля намагалася загасити пожежу самотужки, але їй це не вдалося. Вона пригадала, що казала їй мама: якщо трапиться біда, насамперед потрібно взяти із собою документи. Однак Юля не змогла їх забрати, бо кімнату вже охопив вогонь. Дівчинка почала втрачати сили. Їй вдалося вибити вікно, і через нього її брати і сестри почали вибиратися на вулицю. Тоді на допомогу до них прибіг сусід. Він забирав дітей з рук Юлі та відправляв до свого дому. Передавши сусідові останню дитину, Юля вилізла на підвіконня та знепритомніла. Наступне, що вона пам'ятає, як лежала на снігу, і сніг був дуже гарячим. Прокинулася Юля в реанімації. Вона врятувала життя своїх братів і сестер.

Скільки коштує врятована душа? Що ви готові зробити для того, щоб побачити хоча б одну спасенну для вічності людину? Що ви відчуєте, коли побачите того, хто завдяки вашому служінню отримав спасіння?

«Ще як говорив Петро ці слова, зійшов Дух Святий на всіх, що слухали слово. І віруючі з обрізаних, які прийшли з Петром, здивувалися, що й на язичників зійшов дар Святого Духа; бо чули, як вони говорили мовами і величали Бога. Тоді сказав Петро: Чи може

хто стримати воду, щоб не хрестилися ті, хто, як і ми, одержали Святого Духа? І звелів хрестити їх в ім'я Ісуса Христа. Тоді вони просили його залишитися в них кілька днів» (Дії 10:44-48). Ви ніколи не забудете того відчуття, яке охопить вас, коли людина, про яку ви багато років молилися, турбувалися, завдяки вашому служінню вирішить іти за Христом. Більшої радості неможливо відчути. Якщо ви ще не пережили подібного досвіду – спробуйте. Таку радість приносить тільки служіння людям.

ПЕРЕВАГА 3:

ВИ МОЖЕТЕ НАДИХНУТИ ВСЮ ЦЕРКВУ

«Почувши це, вони замовкли і прославили Бога, кажучи: Отже, і язичникам Бог дав покаєння для життя» (Дії 11:18). Ваше служіння Богу, ваш досвід можуть надихнути всю церкву. Цього року в Євро-Азійському дивізіоні в понад 70 церквах був реалізований проект «Місія Єремії». Учасники проекту – молоді люди, які не мають досвіду проповіді Слова Божого з-за кафедри, – проводили євангельські програми. Коли після цих програм люди приймали хрещення, це надихало всю церкву на служіння. Саме ви можете стати джерелом натхнення для інших членів церкви, і вони виберуть служіння Богу й людям. Не тільки вас Господь закликає до благословенного служіння, не тільки вас Він надихатиме і не тільки ви відчуєте радість, побачивши плоди своєї праці, а й уся церква.

Закликаю кожного члена Божої Церкви: перегляньте свій план на цей тиждень і внесіть до нього служіння. Виділіть для цього особливий час. Чим ви будете займатися протягом цього тижня? Знайдіть час, аби принести комусь із ближніх Благую вістку, послужити йому. Більшість людей у нашому світі потребують Спасителя.



Геннадій
Касап

Якщо ти
МОЛИШСЯ
« за людину, »
ти починаєш
її ЛЮБИТИ.



Юные МИССИОНЕРЫ и маленькие ПРОПОВЕДНИКИ

«Даже в свои ранние годы дети могут быть миссионерами для Бога».

Э. Уайт. Наглядные уроки Христа. С. 345.

«Когда небо убедится в том, что у взрослых людей уже не будет возможности представлять истину, Дух Божий сойдет на детей и они будут совершать дело провозглашения истины, которое старшие работники не смогут исполнять, потому что путь для них будет закрыт... В недалеком будущем многие дети исполнятся Духа Божьего и будут совершать дело провозглашения истины миру, которое в то время старшие члены церкви не смогут делать» (Э. Уайт. Христианский дом. С. 489).

Эти слова касаются всех членов Церкви Божьей, у которых есть дети, а также тех, у кого их нет. Наши дети – это все дети, приходящие с родителями или без них в наши Дома молитвы. Здесь они надеются найти понимание и сочувствие своим маленьким детским бедам и переживаниям. Иногда внимание, оказанное нами ребенку, производит на него неизгладимое впечатление, и в его сердце происходят невидимые изменения и зарождаются великие планы на будущее.

Во время посещения одной из церквей я встретила с молодым служителем, который рассказал свою историю жизни. Когда он был маленьким, то вместе с мамой приходил в Дом молитвы, чтобы встретиться со своими друзьями. Его меньше всего интересовали проповеди пастора – он почти не понимал их. Мальчик не мог досидеть до конца богослужения; он был подвижным, неугомонным ребенком, на которого не действовали ни замечания, ни выговоры, ни наказания. Старушки качали головами и вздыхали, с сожалением и упреком глядя на его маму. Но она ничего не могла поделать со своим сыном. Казалось, из него вырастет безбожник, для которого нет авторитетов.

Но однажды в коридоре Дома молитвы он увидел старичка со странным музыкальным инструментом в руках. Старичок был слепым. Во время проповеди пастор попросил гостя спеть псалом. Слепой вышел на сцену, сел на стул и поднял свой инструмент. Это была бандура. Старичок начал петь, сопровождая себя на бандуре. Он пел песню о непослушном мальчике,

который, рассердившись в ответ на замечания отца, ушел из дома, думая, что он очень умный и самостоятельный. Голос Бога не давал ему покоя и призывал вернуться в отцовский дом. Прошло много лет, мальчик вырос и вспомнил о своем отце. Он вернулся, чтобы попросить прощения у папы, но нашел только его могилу на кладбище. Горько рыдал сын на могиле отца, но время ушло, и ничего нельзя было изменить. Эта песня была очень грустной. Но она породила множество вопросов в маленькой головке, и эти вопросы требовали немедленного ответа.

После богослужения мальчик подошел к слепому старику и попросил его рассказать подробнее о судьбе мальчика из песни. Старичок сказал ему, что эта песня – история его жизни, и что он сам сочинил ее, чтобы предостеречь других об опасности непослушания родителям.

Маленький непоседа слушал, затаив дыхание, и представлял себя на месте этого слепого человека. Ласковый, проникновенный голос, сожаление о прошлых ошибках произвели такое сильное впечатление на ребенка, что он дал себе твердое «мужское слово»: никогда не делать таких ошибок, чтобы не потерять свою маму, которую он беззавестно любил.

Слово мальчик сдержал. Цель, поставленная в детстве, была достигнута спустя многие годы. Он стал проповедником. «Я всегда с восторгом вспоминаю об этом разговоре со слепым певцом. Один разговор, одна встреча маленького пятилетнего непоседы со стариком в течение 15 минут смогла сделать то, чего не удавалось добиться многочисленными выговорами и наказаниями. Если бы этот человек не отнесся ко мне так терпеливо и любезно, не ответил бы на мои вопросы, я никогда не стал бы тем, кем стал».

ПОЗИТИВНОЕ ОТНОШЕНИЕ К СЛУЖЕНИЮ

Мы воспитываем ребенка как миссионера своим собственным поведением и отношением к работе Божьей. Дети могут улавливать все, даже самые

слабые, оттенки нашего настроения и восприятия окружающего мира и, наблюдая за нами, делают определенные выводы. Жаль, что мы этого не замечаем и даже не подозреваем о наличии таких выводов. В одной семье папа, придя домой в субботу после богослужения, тяжело опустился на диван и произнес привычное: «Ох, как я устал! Такое множество людей меня очень утомляет». Девочка, которая уже не раз слышала эти слова, сказала ему: «Папа, а зачем мы ходим в собрание? Это так тяжело, давай больше не пойдем туда!»

Вывод сделан и изменить его будет нелегко. Не думаю, что эта девочка будет в дальнейшем испытывать радость, посещая богослужения. Это и подобные ему впечатления детства могут стать препятствием на пути духовного возрастания ребенка как христианина.

Искренняя заинтересованность в переживаниях других людей, сочувствие и желание помочь, постоянное посещение богослужений с радостным расположением духа – все это создает благоприятный фон, на котором в душе ребенка без особых усилий развивается желание последовать примеру старших. **Положительные эмоции в нашем личном служении – вот один из стимулов воспитания будущих миссионеров и евангелистов в наших семьях.**

ПРИВЛЕЧЕНИЕ ДЕТЕЙ К СЛУЖЕНИЮ ПРЕСТАРЕЛЫМ И БОЛЬНЫМ

Иногда родители думают, что детям не обязательно вместе с ними посещать больных или стариков, и поэтому оставляют детей дома или у друзей. Но «детей нужно воспитывать так, чтобы они сочувствовали престарелым и больным и старались облегчить страдания немощных и бедствующих. Их нужно учить быть прилежными в миссионерской работе и с самых ранних лет прививать им самоотречение и жертвенность ради блага других и для продвижения дела Христа, чтоб они могли быть соработниками Божьими» (Э. Уайт. Христианский дом. С. 487).



Мне часто задают вопрос, чем можно занять бездействующих подростков в общине. Это ужасно, когда подросткам не поручено никакого дела в церкви и они не чувствуют своей ответственности за какую-либо работу. Поручите им заботу о больных и престарелых. Пусть они посетят этих людей, перескажут им проповедь, услышанную в субботу на богослужении. Попросите их выполнить это важное дело, которое никто другой не выполнит так хорошо, как они. Благодарите детей за добросовестно выполненное поручение. Прочитайте благодарственное письмо от старушки или больного члена церкви, которых они посетили. Это воодушевит детей на новые подвиги.

ДЕТЯМ НЕОБХОДИМО ОБЩЕНИЕ С ПАСТОРОМ

Общение с пастором или другими служителями церкви крайне важно для духовного становления наших детей. Пусть это общение будет недолгим, но дети должны видеть, что пастору небезразличны их нужды и проблемы и он молится о них. Это оказывает очень сильное влияние на воспитание и духовное развитие детей как будущих миссионеров. Может быть, они не станут великими проповедниками, но будут миссионерами, чье святое призвание – рассказывать людям об Иисусе и о Его любви, как это делал пастор их церкви.

Пастор и другие служители церкви могут привить детям желание составлять проповеди и говорить их. Дети каждую субботу слушают пасторскую проповедь, и, если им она нравится и они понимают и принимают сказанное в ней, у них возникает желание подражать пастору, тем более, что у многих детей нет отцов и служитель Церкви становится для них авторитетной фигурой, влияющей на формирование их взглядов.

Можно, например, организовать Клуб юных проповедников – небольшую группу желающих изучать Библию и научиться искусству проповеди. Детская проповедь – это уникальное явление. Она представляет собой душевные переживания ребенка под воздействием Слова Божьего, описанные простым детским языком. Многие подростки любят составлять проповеди, но не многие говорят об этом. Руководить таким клубом должен человек духовный. Благословение и интерес со стороны пастора будет большим стимулом для работы Клуба юных проповедников.

В апреле 1994 года в Москве прошел парад Глобальной миссии, на котором собралось около 5000 человек. И перед этим огромным собранием с проповедью выступил маленький шестилетний проповедник с Украи-

ны – Вадим Солодкий. Его проповедь изумила всех. Он говорил всего 13 минут. Но это был потрясающий призыв покориться любви Христа. В конце Вадим, подражая своему пастору, сказал: «А теперь я хотел бы помолиться вместе с вами». Многие плакали, радуясь, что Бог может таким способом пробуждать сердца людей. После выступления я спросила Вадима, как он научился так хорошо говорить. Он ответил, что занимается дома со своей бабушкой, ежедневно изучает урок Субботней школы и отвечает на все вопросы урока. Потом ему начал помогать пастор, кое-что объяснил и помог составить небольшой план проповеди, а остальное – мудрости, памяти и вдохновения – он просил у Бога. Бог использует в деле спасения детей, потому что они очень восприимчивы к голосу Святого Духа.

В 70-80-е годы прошлого века в одной из церквей, в которой мы с мужем совершали служение, было много новой молодежи. Молодые люди приходили на занятия по подготовке к крещению поодиночке – если милиции станет известно место занятий, всех к ответственности не привлекут. Даже в те опасные времена для молодежи от 13 до 17 лет не было интереснее занятия, чем обучение искусству проповеди. В своем кругу они чувствовали себя свободно, составляли планы проповедей, искали стихи из Библии, дополняли их примерами, опытами, и получались очень интересные проповеди, которые с большим удовольствием слушала вся молодежь на общих молодежных и подростковых собраниях.

Сегодня, когда эти люди проповедуют за кафедрой в больших залах, приятно вспоминать, что начало их становления как миссионеров и проповедников было положено в пору гонений, в небольшой группе детей, по вечерам... Семья было посеяно и дало прекрасные всходы, а затем плоды. Среди этих детей были такие, о которых пожилые члены церкви имели очень нелестное мнение. И они были бы правы в своих прогнозах, если бы дети ничем не занимались, в бездействии проводили субботние часы и чувствовали, что они никому не интересны и не нужны. Сегодня эти «неблагополучные и трудные» дети – евангелисты, проповедники, миссионеры и служители.

Этим же могут заниматься сегодня дети и подростки во всех наших общинах. Они готовы. Нужны посвященные взрослые, которые с любовью покажут детям, как это интересно – изучать Библию и труды Духа Пророчества, и как прекрасно поделиться этими духовными размышлениями с другими людьми. Тогда у нас будет новое поколение служителей, посвятивших себя Господу и трудящихся на Его ниве.

ЧЕМ ДОЛЖЕН ЗАНИМАТЬСЯ КЛУБ ЮНЫХ ПРОПОВЕДНИКОВ И ЕВАНГЕЛИСТОВ?

● **Воспитание лидерских качеств у детей и подростков.** Благодаря этому дети смогут противостоять разным искушениям и сомнительным предложениям своих неверующих товарищей. У них будет свое, сформированное христианской средой, мнение по всем вопросам морали и взаимоотношений, которое они смогут, не стыдясь, отстаивать.

● **Обучение правильному чтению и произношению.** Это очень важно в подростковом возрасте, когда в детской речи начинают появляться «новомодные» словечки и слова-паразиты.

● **Обучение ораторскому искусству.** Оно должно начинаться с подросткового возраста.

● **Привитие любви к чтению Библии.** Эту любовь можно привить в раннем детстве, однако впоследствии необходимо укреплять ее творческими занятиями с детьми – увлекательными путешествиями в мир Библии.

● **Развитие умения читать и понимать труды Духа Пророчества.** Нет лучшего способа воспитать у подростка прекрасные духовные качества, чем совместное чтение книг Э. Уайт. Изучение этих прекрасных советов благотворно действует на развитие положительных черт характера ребенка, развивает его потенциал и помогает ему в будущем подняться на духовные высоты.

● **Развитие умения составлять конспект проповеди.** Дети очень быстро постигают эту науку.

● **Развитие логического мышления, умения говорить проповедь по конспекту.** Благодаря этому ребенок научится мысленно «видеть» свою речь и свободно пользоваться небольшими конспектами.

● **Изучение основополагающих пунктов веры Церкви АСД.** Это один из обязательных предметов для изучения в Клубе. Изучая доктрины, развивая веру и духовный опыт, дети готовятся к крещению.

● **Практическая миссионерская работа.** Беседы со сверстниками и взрослыми, помощь больным и престарелым, знакомства с целью вручения приглашений на занятия в Малых группах.

«Недостаточно наполнить ум молодых людей глубокими, важными знаниями; они должны научиться делиться тем, что получили» (Э. Уайт. Советы родителям, учителям и учащимся. С. 545).

Даже в ранние годы дети могут быть миссионерами для Бога! Давайте поможем им совершить этот подвиг с помощью Божьей. Так хочется, чтобы наши дети испытывали радость от служения Богу и людям, от работы по спасению душ!



Лидия Нейкурс

«БЕЗВИХІДНЕ» СТАНОВИЩЕ З БОЖОГО ВЕЛІННЯ

Одного разу взимку, у суботу, ми всією сім'єю їхали на богослужіння в одну з київських церков. Коли ми проїжджали по мосту над Дніпром, моя донька помітила, що посеред річки на льоду сидить багато рибалок. На вулиці було 0°C. Ви б зважилися дійти до середини річки по тонкому льоду?



Водній з радіопередач розповідали про цікавий випадок, що стався в Миколаївській області. Рибалки опинилися на кризі, яку течією почало відносити від берега. Вони кликали на допомогу. Рятувальники різними способами намагалися притягти цю крижину до берега. Диктор також розповів про те, що інші рибалки, які сиділи трохи далі, сперечалися, чи вдасться рятувальникам це зробити.

Коли в когось виникають серйозні проблеми, нам здається, що ми ніколи не потрапимо в таку саму складну ситуацію. Якщо з кимось трапляється біда з його власної вини, то ми думаємо, що з нами такого ніколи не станеться, тому що ми розумніші.

Слово Боже відкриває нам дивовижну рису Божого характеру – Його безмірну любов до людей. У безвихідному становищі, у яке ми потрапляємо з різних причин, Бог – з нами, Він присутній у нашому житті. Однак не завжди ми опиняємося в такому становищі з власної вини. Іноді саме Божі повеління приводять нас, як нам здається, до безвихідної ситуації.

«І говорив Господь до Мойсея, кажучи: "Скажи Ізраїлевим синам, і нехай вони повернуть, і нехай отаборяться перед Пі-Гакіротом, між Мідолом і між морем, перед Баал-Цефоном. Навпроти нього отаборяться над морем. І скаже фараон про Ізраїлевих синів: заблудились вони в землі цій, замкнуто пустинню для них. І вчиню запеклим фараонове серце, і він буде гнатися за вами, а Я прославлюся через фараона та через військо його. І пізнають єгиптяни, що Я – Господь!" І вони вчинили так. І повідомлено царя єгипетського, що втік той народ. І змінилося серце фараона та рабів його до того народу, і сказали вони: "Що це ми зробили, що відпустили Ізраїля від

роботи нам?" І запряг він свою колісницю, і забрав народ свій з собою. І взяв він шість сотень добірних колісниць, і всі колісники Єгипту, і трійкових над усіма ними. І Господь учинив запеклим серце фараона, єгипетського царя, – і він погнався за Ізраїлевими синами. Але Ізраїлеві сини виходили сильною рукою! І гналися єгиптяни за ними, уся кіннота, колесниці фараонові, і комонники його та військо його, – і догнали їх, як вони отаборилися були над морем, під Пі-Гакіротом, перед Баал-Цефоном. А фараон наближався. І звели Ізраїлеві сини свої очі, аж ось єгиптяни женуться за ними! І дуже злякалися вони... І кликали Ізраїлеві сини до Господа, а Мойсееві дорікали: "Чи через те, що не було гробів в Єгипті, ти забрав нас умирати в пустині? Що це вчинив ти нам, щоб вивести нас із Єгипту? Чи не те саме ми говорили до тебе в Єгипті, кажучи: Позостав нас, і нехай ми робимо Єгиптові! Бо ліпше нам рабство Єгиптові, аніж помирати нам у пустині!" І сказав Мойсей до народу: "Не бійтеся! Стійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх уже повіки! Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!"» (Вих. 14:1-14).

Народ Божий потрапив, здавалося б, у безвихідне становище безпосередньо з волі Бога. Господь, звертаючись до Мойсея, каже, щоб ізраїльтяни повернули, і вказує конкретні координати місця, куди вони повинні піти. Фараон, дізнавшись, що ізраїльтяни пішли до тієї місцевості, подумав, що вони заблукали. Проте фараон не знає, що Сам Бог велів їм іти туди.

У Слові Божому ми знаходимо чимало наказів Божих, виконуючи які, ми опиняємося, як здається, у безвиході. Виконуючи заповідь «Пам'ятай день суботній», хіба багато з нас не опиняється

в такому становищі? На підприємствах та у світських організаціях часто бувають робочі суботи. Віруючі працівники, дотримуючись заповіді про суботу, опиняються у, здавалося б, безвихідній ситуації. Не вийшовши на роботу в суботу, вони можуть втратити її. Вийшовши ж на роботу цього дня, порушують волю Бога. Це – випробування віри.

Один молодий чоловік запитав мене: «Що для Бога краще: щоб я не вийшов у суботу на роботу, прийшов до церкви і все служіння думав про роботу чи щоб я пішов на роботу і весь цей час думав про церкву і Бога?» Найкращим для Бога буде, щоб ця молода людина в суботу пішла до церкви і думала про Бога. Іноді члени Церкви, розповідаючи пастору про свої проблеми, хочуть отримати «дозвіл» вчинити так, як їм хочеться або як вони вважають правильним.

Сестри і брати, сьогодні кожен із нас повинен дати звіт перед Богом, у що він вірить, у Кого вірить, пережити досвід з Богом. Чи готові ми відстоювати Божі принципи, навіть якщо це призведе до безвихідного становища? Подумайте про це.

Мойсей пише, що, незважаючи на безвихідну ситуацію, у якій опинилися ізраїльтяни, вони йшли під «сильною рукою». Удень їх супроводжував стовп із хмари, а вночі охороняв стовп із вогню. Бог тримав цю ситуацію під контролем.

БОЖА МЕТА

Бог допустив «безвихідне» становище в житті ізраїльтян з певною метою. «І скаже фараон про Ізраїлевих синів: заблудились вони в землі цій, замкнуто пустинню для них. І вчиню запеклим фараонове серце, і він буде гнатися за вами, а Я прославлюся через фараона та через військо його. І

пізнають єгиптяни, що Я – Господь!» (Вих. 14:3, 4). Який важливий урок для нас! Богу не просто потрібно було перевести Свій народ через Червоне море, не просто допомогти їм подолати перешкоду. Господь мав й іншу мету. Виводячи ізраїльтян із безвихідної ситуації, Він бажав, щоб усі навколишні народи – филистимляни, хананей та інші – дізналися про це і говорили про Його дітей: «Ось іде народ Господній!» Такою була Його воля: завести в глухий кут і вивести з нього Своєю силою і славою великою.

Через багато століть Санхерів, цар Асирії, оточив місто Боже. Асирійський воєначальник передав жителям Єрусалима слова царя: «Ви думаєте, що ваш Бог може врятувати вас? Якщо ви впевнені у цьому, то запитайте у інших народів, чи змогли їхні боги врятувати їх від руки царя» (див. 2 Цар. 18, 19). Для Господа дуже важливо, щоб Його народ, у якого немає ні імені, ні сили, приніс до Ханаану вістку про свого всемогутнього Бога; щоб цей народ, немічний і нечисленний, покладав свої надії тільки на Господа і довіряв тільки Йому. Тому Бог повів їх таким шляхом. У Нього є план і щодо нашого життя. У Нього є особлива мета, і Він дозволяє нам опинитися в безвихідних ситуаціях, щоб ми досягли цієї мети.

БОГ ВИПРОБУЄ НАС

Помістивши нас у безвихідне становище, Бог випробовує нас, наш послух. Чи легко було Мойсееві коритися Богу в тій ситуації? Мойсей був принцом Єгипту, а принців навчали не тільки грамоти та правил придворного етикету, а й військової справи й географії. Мойсей, провівши 40 років у Мадіамській пустелі, розумів: якщо Бог звелів іти в ті місця (Мойсей знав, що там народ опиниться в пастці, адже вони вийдуть до моря, по обидва боки дороги – скелі, і якщо їх наздожене армія ворога, у них немає шансів вижити), потрібно довіряти і слухатися Його. Чи легко привести людей туди, де їхнє життя опиниться під загрозою? Незабаром Бог «учинить запеклим серце» фараона, і той скаже, що ізраїльтяни заблукали, і почне їх наздоганяти. Чи повели б ви туди кого-небудь, якщо були на місці Мойсея?

Ми, віруючі, останнім часом стикаємося із запитаннями, на які не знаємо відповіді. Сьогодні Бог випробовує служителів Церкви, які борються з численними спокусами. Часто служителі не говорять всієї правди, записаної в Біблії, «пом'якшують» Божу вістку, передачу Ним Своему народу, членам Божої Церкви, тому що ця вістка вимагає послуху також від служителів і їхніх сімей.

Бог випробовує і весь народ, спостерігаючи, як той поводить у складній ситуації. Що б ви робили, потрапивши в таке становище, у якому опинилися

«Іноді ми пояснюємо Богу, як і коли Він має вивести нас із безвихідної ситуації: кому «серце зробити м'якшим», кому «озлобити», кого і коли зцілити, яку роботу знайти. Нам необхідно навчитися покірно очікувати Божої відповіді, не нарікаючи.»

ізраїльтяни? Будьте чесні із собою. Якщо ви скажете, що відразу звернулися б до Бога, ви дасте правильну відповідь. Проте сказати і зробити – не те саме. Коли ми стикаємося з проблемами в сім'ї чи на роботі, скільки нарікань на Бога виривається з наших вуст? Бог допускає безвихідні ситуації в нашому житті, щоб ми зрозуміли, ким ми є насправді.

«А фараон наближався. І звели Ізраїлеві сини свої очі, аж ось єгиптяни жемуться за ними! І дуже злякалися вони... І кликали Ізраїлеві сини до Господа...» (Вих. 14:10). Ізраїльтяни злякалися, почали нарікати і звинувачувати Мойсея, їхнього керівника, у своїх бідах. Часто народ Божий зраджує Богу, Котрий вів їх «сильною рукою», своїми скаргами, невір'ям і звинуваченнями.

У БОГА Є ВІДПОВІДЬ НА НАШЕ ЗАПИТАННЯ

Якщо ми хочемо, щоб воля Божа виконувалася в нас і через нас, нам необхідно поважати своїх братів і сестер і цілком довіритися Богові, Який допоможе нам вийти з найважчих і безвихідних ситуацій. Мойсей заспокоює народ. Він каже ізраїльтянам: якщо Бог повелів їм іти в ущелину, отже, Він знає, що робить. Необхідно просто довіряти Богу. Він Сам битиметься з фараоном. Господь показує нам, що в Нього є відповідь на наше запитання і Він відкриє нам Свою волю в потрібний момент.

«І сказав Мойсей до народу: "Не бійтеся! Стійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх уже повіки!"» (Вих. 14:13). Та як це станеться? Коли це буде? Говорити про порятунк, про швидке розв'язання проблеми просто. Мойсей не пояснює ізраїльтянам нічого, він тільки говорить: якщо вони довіряють Богові, якщо вручають своє життя і життя своїх дітей, своє майбутнє в Його руки, то повинні терпляче чекати Божої відповіді. Господь знає, як і коли вирішити ту чи іншу проблему найкращим для нас чином, аби прославилося Його Ім'я. Як би важко не було, потрібно виявляти терпіння й дові-

ру. Якщо ви довірили Богу вашу проблему, то не заважайте Йому виводити вас із безвихідної ситуації тими методами і засобами, які Він вважає найкращими для вас і Своєї справи.

Іноді пацієнти, прийшовши до лікаря, починають пояснювати йому, як і чим той повинен їх лікувати. Так іноді й ми пояснюємо Богу, як і коли Він має вивести нас із безвихідної ситуації: кому «серце зробити м'якшим», кому «озлобити», кого і коли зцілити, яку роботу знайти... Нам необхідно навчитися покірно очікувати Божої відповіді, не нарікаючи, не шукаючи «Мойсея», якому можна було б пред'явити претензії. Тоді Бог явить нам Свою силу та славу.

Ніхто з ізраїльтян навіть уявити собі не міг, яким чином буде розв'язано їхню проблему: води розступилися, і народ перейшов на інший берег по дну моря, як по суші. Усі без винятку були врятовані. Такою була дивовижна відповідь Бога.

Хочеться, аби про нас з вами, адвентистів, люди говорили, що ми – Церква, яка довіряє Богу в усьому. І ця Церква – жива, вона не діє, чекаючи відповіді від Бога, але молиться та звершує своє служіння.

Один мій знайомий розповів мені історію, що сталася в його родині. Його дружина захворіла поліартритом. Їй докучали сильні болі. Мій знайомий, служитель Церкви, багато молився, просячи Господа зробити хоч що-небудь, перечитував Божі обітниця... Проте хвороба не відступала. Так тривало досить довго. Одного разу, повернувшись додому, він почув, як хтось біжить униз по сходинках. І був украй здивований, коли назустріч йому вибігла дружина. Вона розповіла чоловікові, що в суботу вранці, коли він пішов на богослужіння, вона, лежачи в ліжку, відкрила Біблію і прочитала уривок з книги пророка Осії 6:1, 2: «В утиску будуть шукати Мене! Ходіть, і вернімося до Господа, бо Він пошматував – і нас вилікує, удалив – і нас перев'яже! Оживить Він нас до двох днів, а третього дня нас поставить, – і будемо жити ми перед обличчям Його». «Я задумалася, – сказала вона, – чому Бог не відповідає на наші молитви? І згадала, що якось ми були в гостях в одного члена Церкви і я відчувала до цієї людини негативні емоції. Я попросила в Бога прощення. Коли ж прочитала цей біблійний уривок, то вирішила довіритися Богові з надією, що через три дні знову ходитиму».

Довіряймо Богу й пам'ятаймо, що навіть із безвихідної ситуації Він завжди знайде вихід. У Господа на всі наші запитання є відповіді, і ми обов'язково отримаємо їх.



**Віктор
Алексєєнко**



Бедная вдова. Сандра Раст.

Бог дивиться не на кількість, а на пропорції. Е. Уайт написала: «Христос звернув увагу учнів на цю жінку, котра віддала увесь свій прожиток (Марка 12:44). Він наголосив: її дар має більшу вартість за багаті пожертвування тих, для кого принесення милості не було пов'язане із самозреченням. Від свого достатку вони давали лише трохи. Натомість удова, аби принести своє пожертвування, відмовилася від найнеобхіднішого, маючи надію, що Бог подбає про її потреби на завтрашній день. Про неї Спаситель сказав: *«Запевняю вас, що ця бідна вдова вкинула більше за всіх тих, що кидали тут до скарбниці»* (в. 43). Так Він навчав, що цінність дару визначається не розміром, а його часткою в загальному достатку людини, і мотивами, котрими вона керується» (Дії апостолів. С. 342).

Бог цінує мої жертви не за розмір, а за пропорції та мотиви. Пригадалися слова, засвоєні в дитинстві. Наприклад, що мої жертви мають бути більші за десятину. Мій батько говорив, що ізраїльський народ, як сказано в Святому Писанні, відділяв для Господа до 33 % своїх доходів (десятина і 23 % жертв і податків для підтримки релігійно-державної системи). Я почав підраховувати, скільки ми віддаємо жертв, який це відсоток від нашого прибутку. Підрахунки показали, що наші жертви не перевищували 2,5 %! Я був вражений. Незважаючи на те, що розмір жертв здавався достатнім, пропорційно до сімейного доходу вони були малі. Ми з дружиною порадилися і вирішили збільшити наші жертви в поточному році до 3 %, тобто збільшив-

Не розмір, а пропорції ПОЖЕРТВ

ши на 20 %, якщо порівняти з минулим роком (0,5 – це 20 % від 2,5).

Як щодо наших мотивів? Чому я жертвую? Що мене спонукає? Я даю, тому що так потрібно, оскільки мені було б соромно нічого не покласти в кошик для жертв. Це відбувається за звичкою, по інерції.

Я не знаходив у собі глибоких духовних мотивів. Мені стало соромно перед Богом, і я попросив: «Господи, дай мені правильні мотиви. Я хочу жертвувати від щирого серця».

«ВИПРОБУЙТЕ МЕНЕ»

Господь знову направив мої думки до третього розділу книги пророка Малахії. Після того як Господь показав Своему народові, яким чином вони обкрадали Його, Він дав обітницю: *«Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці... Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот... чи не вилию вам благословення аж надмір?»* (в. 10).

– Господи, – сказав я, – чи впевнений Ти, що хочеш, щоб я випробував Тебе? Хіба не сказав Ісус сатані в пустелі: «Не випробовуй Господа, Бога свого?»

Відповідь пролунала для мене ясно: – Я дав тобі обітницю, які виконуються завдяки дотриманню умов, аби зміцнити твою віру. Випробуй Мене зараз! Я хочу показати тобі Мою силу і Мою любов до тебе.

– Господи, якщо я приношу Тобі жертви, чекаючи Твого благословення, хіба не егоїстичні мотиви керуватимуть мною?

– Подумай, Мій сину, Хто дає тобі сили і час для роботи й отримання прибутку? Я вже благословив тебе, інакше тобі було би нічого жертвувати. Я звертаюся до тебе, тому що хочу, щоб ти уклав зі Мною заповіт!

– Господи, дякую за Твої обітницю. Я хочу Твоїх благословень і Твого захисту. Якщо ти кажеш мені, щоб я випробував Тебе, то я хочу цього. Зміцни мою віру.

Укладаючи заповіт, або договір, з Богом, ми вирішуємо вести точний облік усіх прибутків і витрат. Без такого обліку неможливо вірно повертати десятину та правильно визначати розмір жертв. Ми щомісяця плануємо бюджет, визначаючи витрати і заощадження.

Наприкінці 2003 року ми підсумували прибутки й витрати. У мене клубок підступив до горла, коли я зрозумів, що відбувається. Незважаючи на те, що витрати збільшилися, тому що збільшилися десятина і пожертви, ми не відчували нестатку. Незважаючи на те, що грошей стало менше, ніж минулого року, ми почали заощаджувати.

Слава Господу! Ми дякували Йому за те, що Він виконав Свою обітницю. Можливо, підшви наших черевиків стиралися повільніше, повільніше старів одяг. Можливо, не довелося так часто звертатися до автомаєстерні або зменшилися витрати бензину. Бог зміцнив наше здоров'я і ми менше витрачали на ліки. Господь обіцяв не допустити, щоб шкідники знищили урожай, і примножити плоди виноградника. Так і було. Наша слабка віра була винагороджена, вона зросла, адже ми бачили, що обітниця виконалася.

А ТИ ВЖЕ ВИПРОБУВАВ БОГА?

Отримані благословення надихнули нас на наступний крок. Починався 2004 рік, і ми вирішили оновити наш договір з Богом. Наша обіцянка складалася із чотирьох частин, і ми збільшили розмір жертв з 3 % до 5 %. Для нас це була значуща сума, але ми з вірою зробили цей крок. Ми вирішили: якщо це від Господа, то ми досягнемо успіху. Ми склали новий бюджет, розписали доходи, витрати, заощадження і цілий рік молилися про нове виконання обітниці «Випробуйте». Наблизився останній день року, і Бог знову показав нам, що Він вірний Своїм обітницям. Наші заощадження зросли на 25 %, якщо порівняти з минулим роком! Як це відбулося? Я не знаю точно, але Бог робив чудеса, як і обіцяв. Дякую, Господи, що Ти виконував, виконуєш і будеш виконувати Твої обітницю!

Благословення росли, ріс і наш заповіт з Богом. Щороку ми збільшували відсоток жертв, і на шостий рік він склав 20 %. Щороку Господь чітко показував нам, що Його обітниця виконується. Бог відчиняв двері для того, щоб здійснювалися мрії, хоч ми думали, що вони здійсняться тільки через кілька років. Наприклад, ми змогли поїхати в гості до моїх батьків, які тоді працювали в Росії, отримати багато подарунків на народження дітей, придбати власне житло і закінчити магістратуру.

Бог готує твоє серце до Неба, і в цю підготовку входить правильне управління фінансами. Господь запрошує тебе сьогодні думати насамперед про Нього, коли ти вирішуєш, що будеш робити з грошима. Чи будеш ти знайдений вірним?

Карлос Біаджі

ПРИБРЕТАЙТЕ ДРУЗЕЙ

богатством неправедным

«И Я говорю вам: приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители» (Лк. 16:9).



Притча о неверном управителе является одной из самых сложных для толкования, не потому что вывод притчи непонятен, а потому что в ней содержатся некоторые детали, смущающие читателя. В притче говорится о богатом человеке, которому было донесено, что его управитель неверно управляет его имением. Богач потребовал у него отчета. Управитель, понимая, что его скоро уволят, решил прибегнуть к хитрости. Он позвал должников своего хозяина и уменьшил суммы их долгов. В результате хозяин вместо того, чтобы наказать управителя, похвалил его: *«И похвалил господин управителя неверного, что догадливо поступил; ибо сыны века сего догадливее сынов света в своем роде. И Я говорю вам: приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители»* (Лк. 16:8-9).

Некоторые тексты в этой главе вызывают у читателей недоумение. Например, почему Иисус говорит: *«Верный в малом и во многом верен, а неверный в малом неверен и во многом»* (Лк. 16:10), если и так было понятно, что управитель неверный? В главе 12 Евангелия от Луки есть притча, очень похожая на притчу о неверном управителе: *«Господь же сказал: кто верный и благоразумный домоправитель, которого господин поставил над слугами своими раздавать им в свое время меру хлеба? Блажен раб тот, которого господин его, придя, найдет поступающим так; истинно говорю вам, что над всем имением своим поставит его»* (стихи 42-44). Но в этой притче Христос хвалит управляющего верного, в то время как в другой Он хвалит управителя «неверного».

КОНТЕКСТ

Для того чтобы правильно интерпретировать библейские притчи, необходимо понимать несколько важных моментов. Каждый библейский текст нужно рассматривать в контексте. Если посмотрим на контекст 16-й главы Евангелия от Луки, то увидим, что Иисус

рассказал не одну притчу, а пять, и три из них изложены в главе 15. *«Приближались к Нему все мытари и грешники слушать Его. Фарисеи же и книжники роптали, говоря: Он принимает грешников и ест с ними»* (Лк. 15:1, 2). К Иисусу приходят мытари и грешники, а фарисеи обвиняют Его в том, что Он общается с грешными людьми. В ответ на ропот и обвинения Христос рассказывает три притчи: о потерянной овце, драхме и о блудном сыне. Эти притчи объединяет общий сюжет: что-то было потеряно, а потом нашлось. В конце третьей притчи Христос делает особый акцент на старшем сыне. Таким образом Он хочет показать, что потерянная драхма, овца, потерянный сын символизируют собой мытарей и грешников, которые были потеряны в этом мире. Все три притчи адресованы фарисеям. Господь хочет показать, что Он любит грешников.

Однако притча о блудном сыне внезапно прерывается. Мы знаем, что сын возвращается домой. Но что было с ним дальше, не известно. Продолжая развивать тему о младшем сыне, Христос рассказывает следующую притчу – о неверном управителе.

«Сказал же и к ученикам Своим: один человек был богат и имел управителя, на которого донесено было ему, что расточает имение его» (Лк. 16:1). В Синодальном переводе Библии к слову «ученикам» было добавлено слово «Своим», хотя его нет в греческом тексте. Каждый раз, когда Лука говорит об учениках и добавляет какое-либо определение или местоимения «Моим», «Своим», он имеет в виду 12 апостолов. Во всех остальных случаях, упоминая об учениках, он говорит о более широкой группе людей.

Евангелист Лука не раз упоминает о том, что с Иисусом ходило множество учеников. Кем же могли быть эти ученики, к которым обращена притча из 16-й главы? Скорее всего, это те же мытари и грешники, о которых в главе 15 сказано, что они «приближались к Иисусу». Это очень важный момент. История о неверном управителе, которую рассказал Иисус, была понятна мытарям.

НАЛОГИ В РИМСКОЙ ИМПЕРИИ

Для правильного понимания этой притчи также необходимо иметь представление о том, какой была система налогообложения в Римской империи. Как правило, после захвата новой провинции римские наместники никогда не назначали римлян на должность сборщика налогов. Они искали кого-то из местного населения, кто выполнял бы эту работу. Например, какая-то из провинций ежегодно должна была отправлять в Рим десять талантов золота. Римские власти находили человека, который был согласен собирать для них эту сумму. Этот человек делил провинцию на десять районов и в свою очередь нанимал десять человек для сбора налогов. От каждого из сборщиков он требовал, чтобы тот собрал за год полтора таланта золота. Таким образом, в конце года этот человек получал 15 талантов золота, из которых десять талантов отправлял в Рим, а пять оставлял себе. Сборщики налогов неплохо наживались на простых людях. При этом никто из жителей провинции не знал, какую именно сумму налога он должен был платить Риму. Все решал сборщик налогов. Если ему нравился какой-то человек, он мог назначить меньшую сумму налога. Если же кто-то ему не нравился, он назначал более высокую сумму налога, которую тот должен был уплатить.

Поэтому, когда Иисус говорил о неверном управителе, который, собрав должников своего хозяина, по собственной инициативе снижает суммы долговых обязательств, мытари очень хорошо понимали, о чем идет речь. Потому что они делали то же самое.

ЧТО ХРИСТОС ХОТЕЛ СКАЗАТЬ ЭТОЙ ПРИТЧЕЙ?

Мытари были самыми презируемыми людьми в Палестине. Они считали, что не могут быть спасены. Так думали о них и другие. Когда Христос принял мытарей, они, слушая Его, поняли, что у них есть

надежда на спасение. Это был ответ на жизненно важный вопрос, который интересовал всех мытарей: «Как я могу спастись?» Этот вопрос они задавали Иоанну Крестителю: «Пришли и мытари креститься, и сказали ему: учитель! что нам делать? Он отвечал им: ничего не требуйте более определенного вам» (Лк. 3:12-13). Иоанн не говорил мытарям, чтобы они оставили свою работу. Он сказал им, чтобы они не требовали с людей больше, чем было положено.

В притче о неверном управителе Христос говорит о том же самом: «Никакой слуга не может служить двум господам, ибо или одного будет ненавидеть, а другого любить, или одному станет усердствовать, а о другом нерадеть. Не можете служить Богу и маммоне» (Лк. 16:13). Иисус призывает мытарей изменить образ жизни. Он делает еще один важный вывод: «И Я говорю вам: приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители» (Лк. 16:9). Эти слова созвучны словам из Мф. 25:37-40: «Тогда праведники скажут Ему в ответ: "Господи! когда мы видели Тебя алчущим, и накормили? или жаждущим, и напоили? когда мы видели Тебя странником, и приняли? или нагим, и одели? когда мы видели Тебя больным, или в темнице, и пришли к Тебе?" И Царь скажет им в ответ: "истинно говорю вам: так как вы сделали это одному из сих братьев Моих меньших, то сделали Мне"». Делая добро человеку, мы делаем его Христу. В тексте Лк. 16:9 Иисус говорит о том же. Если мы делаем добро ближнему, то приобретаем Друга – Иисуса. Христос призывает мытарей поступать мудро и правильно распоряжаться теми средствами, какие у них есть.

Интересно, что в тексте Лк. 19:2-10 мы можем найти иллюстрацию к этой притче. Жизнь мытаря Закхея полностью изменилась после встречи с Иисусом: «Закхей же, став, сказал Господу: Господи! половину имени моего я отдам нищим, и, если кого чем обидел, воздам вчетверо» (ст. 8). Закхей хотел приобрести «друзей богатством неправедным». Он хотел изменить свой образ жизни. В ответ на это Иисус похвалил его и заверил: «Ныне пришло спасение дому сему...» (ст. 9).

ЧТО ЖЕ ТАКОЕ НЕПРАВЕДНОЕ БОГАТСТВО?

«Итак, если вы в неправедном богатстве не были верны, кто поверит вам истинное?» (Лк. 16:11). Истинное богатство – это то, к чему должен стремиться каждый человек, поэтому «собирайте себе сокровища на небе, где ни моль, ни ржа не истребляют и где воры не подкапывают и не крадут» (Мф. 6:20). Истинное богатство – это «вечные обители», Небесное Царство (см. Лк. 16:9). Неправедное же богатство – это земное «царство» и все то, что оно предлагает. Пусть ваши сокровища будут на Небесах.



Феликс
Понятовский

Невже я КРАДУ В ТЕБЕ?

Через рік після одруження мене занепокоїло те, що ми не змогли нічого заощадити. Я ріс з переконанням, що в будь-якій ситуації важливо відкладати кошти, і не міг уявити собі майбутнє сім'ї, яка їх не має. Відкладені гроші дозволяють планувати майбутню відпустку, придбання автомобіля через кілька років. Якщо ми нічого не змогли заощадити за перший рік, то де гарантія того, що зможемо накопичити щось за другий?

Щоб знайти рішення, потрібно було з'ясувати причину проблеми. Я багато розмірковував. Як сталося, що, працюючи вдвох увесь рік, маючи нормальну зарплату фахівців-початківців, ми не змогли нічого зібрати? Якщо інші сім'ї жили на зарплату тільки одного з подружжя, то як же ми не змогли відкладати частину другої зарплати? Ми не купували дорогих речей для дому, тому що я працював, збирав і вкладав у майбутній будинок задовго до весілля й обставив житло. Ми жили розумно, не хворіли, машина не ламалася. Не знаходячи відповіді на своє запитання, я почав ставити запитання Богові: «Господи, чому ми не змогли нічого зібрати? Я не розумію, поясни мені, будь ласка».

Точно не пам'ятаю, скільки днів повторював це запитання Господу, але пам'ятаю момент, коли Він із ніжністю відповів мені. Я молився, стоячи на колінах, і на думку прийшов текст з Мал. 3:8-12: «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, це й говорите: «Чи можна людині обкрадати Бога? А ви обкрадаєте Мене. Скажете: Яким чином обкрадаємо ми Тебе? Десятиною і приношеннями. Прокляттям ви прокляті, тому що ви – увесь народ – обкрадаєте Мене. Принесіть усі десятини до дому сковища, щоб у домі Моєму була їжа, і хоч у цьому випробуйте Мене, говорить Господь Саваот: Чи не відкрию Я для вас отворів небесних, і не виллю на вас благословення до повноти? Я для вас забороню поглиначам винищувати у вас плоди землі, і виноградна лоза на полі у вас не втратить плодів



своїх, говорить Господь Саваот. І блаженними будуть називати вас усі народи, тому що ви будете краєм жаданим, говорить Господь Саваот».

Я запитував Бога: «Невже я краду в Тебе? Невже ми стали жертвами Твого прокляття?» Я замислився. Церковна організація, де я звершую служіння, відраховує десятину з моєї зарплати, тому з цим усе гаразд. Ми віддаємо пожертви в нашу громаду. Проте думка була досить ясна: «Так, ти крадеш у Мене». Протягом кількох днів ця думка не полишала мене, і я почав шукати те, що прояснило б для мене цей вірш. Я взяв книгу «Поради з управління ресурсами» Е. Уайт та отримав відповідь: «Нам немає потреби блукати в п'ятні та страждати від власної непокори. Істина викладена дуже ясно, і її можуть легко зрозуміти всі, хто хоче бути чесним перед Богом. Десята частина наших прибутків належить Господу» (Поради з управління ресурсами. С. 82).

Можливо, ми віддавали десятину не з усіх наших прибутків? Чи є в нас прибутки, крім зарплати? Так, невеликі, але є. Місія виділяє нам певну суму на транспортні витрати і відшкодовує частину наших витрат. Час від часу батьки або родичі дарують нам гроші. Я продовжив молитися й читати, і в мене з'явилося переконання в тому, що на нас такі є гріх крадіжки в Бога, адже ми не були вірні в поверненні десятини від усіх наших прибутків. Я відчув на серці тягар гріха внаслідок нерозуміння або неухваленості й бажання виправити помилку. Я поговорив із моєю дружиною, ми досліджували цю тему, молилися і вирішили повертати десятину з усього, що отримуємо, зокрема з подарунків, чи то гроші або цінні речі, від усіх невеликих фінансових надходжень.

Принцип «Бог – на першому місці» означає, що ти вірно повертаєш десятину з усього, що отримуєш. Чи будемо ми знайдені вірними?

Віддавайте сусідам **ЯКІСНЕ**



Один чоловік запитав фермера, чи може той поділитися своїм секретом вирощування кукурудзи, яка з року в рік вигравала всі конкурси за якістю. Фермер відповів: секрет полягає в тому, що він роздає найкращі качани кукурудзи для засіву всім своїм сусідам.

— Навіщо ж роздавати найкращі зерна сусідам, якщо вони разом із

вами беруть участь у конкурсах і є вашими конкурентами?

— Бачите, — усміхнувся фермер, — вітер переносить пилок з моїх полів на поля сусідів і навпаки. Якщо в сусідів будуть гірші сорти, ніж у мене, то незабаром і мої посіви почнуть погіршуватися. Якщо я сію добру кукурудзу, то повинен подбати про сусідів і допомогти їм посіяти таку саму. А як вони доглядатимуть за посівами, це інше питання.

Так відбувається і в житті людей. Той, хто хоче бути успішним, повинен піклуватися про ближніх і допомагати їм досягати успіху. Що краще живуть люди навколо, то краще тобі самому. Усі ми залежимо одне від одного.

Допомагайте ближнім!

Для Бога не всі гріхи **ОДНАКОВІ**

«Бог не до всіх гріхів ставиться однаково: в Його очах, так само як і в розумінні людей, існує більша і менша провина. Але яким би дріб'язковим не здавався той чи інший вчинок людини в очах Божих, жоден гріх не буває малим. Людська оцінка є недосконалою та упередженою; Бог же судить про все так, як воно є насправді. Пияка зневажають, йому говорять, що його гріх закляє йому дорогу до Неба, тоді, як гордість, самолюбство і жадібність часто залишаються без осуду... А саме ці гріхи особливо образливі для Бога, оскільки вони є прямою протилежністю добрим якостям Його характеру, жертвенній любові і суті всіх взаємовідносин у безгрішному Всесвіті. Людина,



яка тяжко згрішила, може відчувати сором, усвідомлювати власну нікчемність і потребу в благодаті Христовій, але гордість не відчуває жодних потреб і тому закриває двері серця для Христа і Його безмежних благословень».

Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 30.

ВІН ЗНАЄ, коли нам потрібні **СИЛИ**

Ще маленькою дівчинкою Коррі тен Бом підійшла до батька і сказала:

— Татку, я боюся, що ніколи не буду достатньо сильною для служіння Христу.

— Скажи мені, — відповів тато, — коли я даю тобі кошти на квиток, якщо ти збираєшся поїхати до іншого міста? За три тижні до поїздки?

— Ні, ти даєш гроші перед тим, як я сідаю в поїзд.

— Так само діє Бог, — сказав батько. — Наш Небесний Отець знає, коли нам

будуть потрібні сили. І Він дасть усе, що тобі необхідно, свого часу.

Коррі тен Бом (повне ім'я — Корнелія Йоханна Арнолда тен Бом, 1892-1983 рр.) — голландська місіонерка і письменниця, яка під час Другої світової війни створила в Нідерландах підпільну організацію, що врятувала багато євреїв від знищення. — Прим. ред.



Коррі тен Бом



Не опоздать бы **ЧЕЛОВЕКОМ СТАТЬ**

Летят года и очень быстро, стремительно уходят, не догнав. Мы понимаем — наша жизнь не вечна, успеть бы сделать все, не опоздать.

Не опоздать бы жизнь украсит светом Души своей и сердца своего, Помочь кому-то правильным советом И не обидеть словом никого.

Не опоздать бы подарить улыбку, Тепло души, надежду, доброту, Исправить бы случайную ошибку, Осуществить заветную мечту.

Не опоздать бы к Богу обратиться И научиться верить и прощать. Не опоздать бы счастьем поделиться, Не опоздать бы человеком стать.

Лариса Гапеева



К себе будь строг, а за другими — смотрит Бог.

Говорят, что автомобиль – это не роскошь, а средство передвижения. Автомобиль, как я обнаружил, это еще и средство для укрепления веры. Моя вера в Бога закалилась в серии «приключений», связанных с моим транспортом.

Началось все с велосипеда. Точнее, с его пропажи. У меня украли велосипед. В ту пору это было единственно доступное мне транспортное средство. Жили мы небогато. Месяц я ходил на работу пешком, что было неудобно и утомительно. Однажды своей семье я сказал, что начинаю поститься и молиться, чтобы Бог вернул мне велосипед или дал что-нибудь взамен. Мой тесть, у которого мы жили с женой, человек неверующий, посмеялся надо мной: «Ну-ну, попостись. Только до смерти себя не замори, а то Бог обидится. Впрочем, Ему все равно».

Но Богу было не все равно. Через два дня я увидел свой велосипед, он был перекрашен, весь обмотан какой-то изоляцией, антеннами, но каким-то образом я узнал его. Я остановил парня, который ехал на нем, размотал немного изоляцию, и узнал свой велосипед. Я не стал отбирать велосипед, а только узнал, где этот парень живет. Вечером того же дня я встретился с его родителями. Оказалось, они купили велосипед за небольшие деньги у какого-то бомжа. Не без сожаления они мне его все же вернули.

Придя домой, я поставил велосипед в гараж. У тестя не было машины, но был гараж во дворе. Потом спокойно пришел домой и попросил жену накормить меня.

– Что, – заулыбался тесть, – не выдержал? Голод – не тетка? Правильно! А то от Бога все равно ничего не дождешься!

– Как это не дождешься? – говорю. – Разве я просто так поститься перестал? Бог вернул мне велосипед!

– Да ну? Не верю!

– Велосипед в гараже, можете проверить. Он теперь красивее стал, и весь смазанный, ухоженный!

Тесть побежал в гараж, а я наблюдал из окна, как он открыл дверь и исчез в гараже. Долгое время он не появлялся, а когда вышел, то на лице было задумчивое выражение. Впрочем, этот случай никак не убедил его ни в существовании Бога, ни в том, что Он отвечает на молитвы. Человек не верил всю свою жизнь. Тесть тяжело работал на заводе, а после работы выпивал с друзьями-собутыльниками. Но это только начало моей транспортной истории.

ЧУДЕСА с автомобилем



«
Если вы будете иметь
веру с горчичное зерно
и скажете горе этой:
„Перейди
отсюда туда“, –
и она перейдет;
и ничего не будет
невозможного для вас.

Мф. 17:20

В скором времени тесть решил сделать всей семье подарок. Всю жизнь он откладывал деньги, чтобы купить автомобиль. И вот этот час настал, а в нашем гараже появился выдавший виды «Москвич». Сам тесть автомобиль не водил и поручил это великое дело мне. Теперь мне предстояло переквалифицироваться с водителя велосипеда в водителя автомобиля, что я в сжатые сроки и сделал. Но, как оказалось, с велосипедом я управлялся гораздо лучше. В одну из первых поездок на автомобиле я с разгона въехал в новую «девятку». Я тогда почти пожалел, что вообще на свет родился. Я отдал все свои документы и ключи от своего «Москвича» владельцу «девятки» и отправился домой. Подходя к квартире, услышал странное оживление, за дверью раздавались веселые голоса незнакомых людей. Переступив порог квартиры, понял, что к нам в гости приехали наши родственники. Они были чем-то вроде семейной легенды.

– А, вернулся! – радостно приветствовал меня ничего не подозревавший тесть и, обращаясь к гостям, стал хвастать, – А мы теперь тоже «на колесах». Да! Автомобиль у нас есть. Вот! Правда, хорошо ездит?!

Худших обстоятельств для своего признания я представить не мог. Но неожиданно для меня дело обернулось совсем не так плохо, как мне казалось. Наши родственники, впервые за несколько лет проездом посетившие нас, оказались людьми состоятельными и с легкостью выкупили для нас пострадавшую «девятку». А на деньги, вырученные от продажи старого «Москвича» (он, кстати, совсем не пострадал при столкновении), мы смогли ее отремонтировать, и она стала как новая. Все были рады.

На этом, казалось, хорошо было бы поставить точку в этой истории. Но Бог любит все доводить до настоящего логического конца. Появление в семье нового автомобиля даже тестем рассматривалось как чудо. Но в этом чуде он видел скорее счастливое стечение обстоятельств, чем руку Божию. Что ж, Богу оставалось только показать тестю и мне, маловерному, Свою руку более отчетливо. И спустя два месяца Он сделал это.

В тот день мы отправились на машине на рынок. Купили все, что было нужно, загрузили в машину. Потом решили купить еще и арбуз. Вернулись с арбузом к автомобильной стоянке, а машины там уже не было.

В нашем городе «орудовала» настоящая автомобильная мафия. Пропавшие авто часто возвращались к их владельцам, но не через милицию, а после уплаты выкупа. Тесть сразу подсчитал, что за нашу «девятку» бандиты потребуют как минимум три тысячи долларов. Таких денег у нас не было. Не оставалось никакой надежды.

— Ну, — кричал то ли на меня, то ли на себя, то ли на кого-то еще мой тесть, — и где был твой Бог? Бог, Бог... Все уши мне прожужжал о своем Боге! А Бог тебе — раз, и фокус выкинул! Просто нет Его и все! Нет! И хватит мне тут голову морочить! Все, я ухожу в запой!

— А я начинаю поститься, — отвечаю тестю. — Вот увидите, Тот Бог, про Которого вы так говорите, сделает чудо!

Сказал и думаю: а сам я верю в это? Нереально. Что тут может произойти? Какое чудо? Я стал молиться: «Господи, Ты подарил мне машину, и Ты можешь мне вернуть ее, если захочешь. Я не знаю, в Твоей ли это воле, хочешь ли Ты сделать это. Но знаю: что-то должно произойти, чтобы люди, моя семья по-настоящему поверили в Тебя. Видишь, в каком отчаянии мой тесть? И я ему ничем не могу помочь. Ему поможет только чудо. Он теперь злой и на Тебя, и на меня». И опять начал поститься.

На следующий день, когда тесть был на работе, зазвонил домашний телефон. Звонили из милиции. Сообщили, что нашлась машина. Я помчался на милицмейскую стоянку. Да, это было она. Целая и невредимая. И даже то, что купили на рынке, нетронутым лежало в багажнике и на заднем сиденье!

— Но как, — спрашивал я дежурного милиционера, — как вы ее нашли? Ведь это же «девятка»! Их не находят.

— Это точно, — разоткровенничался тот, — но дело тут вот в чем. Два дня

«По вере вашей
да будет вам».

Мф. 9:29

назад у областного начальника ГАИ украли «девятку». Он тут всех поставил «на уши». Все начали искать. И всем было ясно, где нужно искать. Просто надо было ребятам из автомобильной мафии показать, что они уже перешли грань дозволенного, и кто в доме хозяин.

— И похитителей нашли? — спросил я.

— Да, да, нашли, — улыбаясь, ответил милиционер.

Я взял автомобиль под расписку, пригнал домой и поставил в гараж. Сразу сообщил новость жене и попросил ее об одной услуге: предоставить мне самому поговорить с ее отцом о случившемся. Она согласилась.

Тесть пришел с работы поздно в нетрезвом состоянии и злой. Обружал всю семью и сел ужинать. Я тоже сел за стол ужинать. Тесть странно посмотрел на меня.

— Что, — говорит он, — бунт? Бунтуешь против своего Бога. И правильно. Так Ему и надо.

— Это не я, — отвечаю ему, — бунтую, а вы. Я сказал, что буду поститься, пока не получу от Бога ответ.

— А теперь что, получил от Него ответ?

— Получил!

— Ну и где он?

— Вы идите сами посмотрите в гараже, — спокойно ответил я, будто у меня действительно была такая вера, что я горы мог передвигать. На самом деле моя вера была очень маленькой. Только Бог ее поддерживал, не дал ей увянуть.

Тесть вскочил из-за стола, посмотрел на меня удивленными глазами.

Не сказав ни слова, он схватил ключ от гаража и выбежал из квартиры. Мы с женой наблюдали за ним из окна. Он подбежал к гаражу, открыл гараж, но открывать дверь не стал. Вместо этого он зачем-то обошел вокруг гаража и вновь вернулся к двери. Постояв перед ней, он открыл ее на десять сантиметров и заглянул внутрь. Отпрянул. Снова обошел гараж и вернулся к двери. Потом решительно открыл ее, зашел в гараж и долго не выходил из него. Мы с женой не выдержали и тоже побежали в гараж. Мы увидели тестя, стоящего на коленях перед машиной, руки на капоте, повторяющего одно и то же слово: «Спасибо! Спасибо!»

В тот же вечер мой тесть бросил пить и курить, а курил он 50 лет. Он сказал, что верит в Бога и эту веру у него теперь никто не отнимет. В тот же вечер он обошел всех соседей, обзвонил всех друзей, сотрудников и родственников. Его весть была простой: «Бог есть! Не вздумайте мне говорить, что Его нет! И машина тоже есть!».

Через некоторое время в суде я познакомился с людьми, угнавшими мой автомобиль. Возвращаясь однажды домой пешком из магазина, я снова их встретил. Заметив меня, они весело, как со старым приятелем, поздоровались.

— А почему не на машине? — спросили они меня.

— Боюсь, — честно признался я.

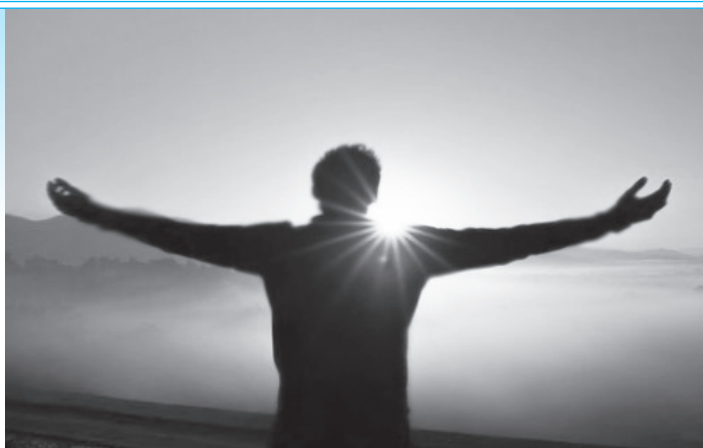
— Почему? — улыбнулись они. — Потому что угоним снова?

— Честно сказать, да.

— Не бойся, не угоним, ты теперь свой, — весело засмеялись они.

Я благодарен Господу за то, что Он укрепил мою веру и совершил все эти чудеса, чтобы мой тесть поверил в Бога.

Скільки б хорошого не
було у вашому житті, якщо
Христос не займає в ньому
перше місце, зупиніть-
ся і зробіть Його головою
всього.



Коли Бог МОВЧИТЬ...

Мої батьки розлучилися, коли мені було п'ять років. Я так добре пам'ятаю прощання з татом, ніби вчора він обіцяв, що повернеться через місяць і поведе мене до першого класу. І, звичайно, обіцяна лялька мого зросту, яка була мрією всіх дівчат, гріла моє серце. Місяць промайнув. Я пішла до першого класу. Потім – до другого, третього, п'ятого, одинадцятого. Закінчила університет. Вийшла заміж і народила сина. А тато так і не повернувся.

В одній зі своїх статей американська журналістка Регіна Бретт пише: «У всіх є ями, які утворилися ще в дитинстві. Більшість людей має декілька маленьких ямок, які можна обійти, а якщо вже втрапили в них, то швиденько вилізти. Проте дехто має ями завбільшки з глибокий кратер на Місяці». Зрада батька, як той кратер на Місяці, не давала мені нормально будувати стосунки. Я щоразу падала у свою яму, з якої вибратися було нелегко. Я росла з мамою, яка щосили намагалася мене забезпечити. А вітчим жодного разу не дав мені приводу сумніватися в його любові. Однак у голові постійно роїлися думки: «Чому тато не приїхав? Невже йому байдуже? Він забув про мене». І що найбільш прикро – це не давало мені прийняти безумовну любов Бога особисто до мене, усім серцем повірити та прийняти Його турботу.

З раннього дитинства я відчувала, що Бог не Такий, Яким Його змальовують у традиційній українській культурі. Щодня Він слухав мої щирі дитячі молитви з проханням повернути тата. Слухав і мовчав. Хто готовий вірити в Бога, Який мовчить? Усіх нас надихають неймовірні історії про чудесне розв'язання проблем, про миттєві відповіді на молитви. А якщо Бог мовчить? А якщо Його відповідь – ні?

Однак на мої молитви Він усе-таки відповів, і я зустрілася зі своїм татом. Наша зустріч відбулася через 22 роки в темному коридорі онкологічної лікарні. Рак гортані позбавив тата голосу, але його очі горіли. Він писав на папері всі свої спогади про моє дитинство. Він пам'ятав усе: мої пухкі щічки, стрічку на волоссі, мою молитву перед сном... Він беріг мою світлинку... 22 роки... до самої смерті. Через два місяці після нашої зустрічі тато не стало. Та я вірю, що зустріну його, коли прийде Христос. Адже ця зустріч була спланована Богом. Він дав мені можливість розказати татові про Божу любов, жертву Ісуса за кожного з нас і про вічність, яка приготована для тих, хто приймає Його.

У Бога свій план щодо нашого життя. Коли треба, Він відповідає на молитву миттєво. Інколи треба почекати і 22 ро-



ки. І якщо Бог вирішив мовчати, отже, це найкраще для нас.

Християнський письменник Вільям Пол Янг написав: **«Слід відмовитися від права вирішувати, що добро, а що зло. Ці ліки непросто проковтнути, обравши життя в Бозі». Думаю, все ж таки варто спробувати прийняти ці ліки і дати можливість Богу вирішувати, що для нас добро, а що зло.**



**Марта
Мамай**

Бог никогда НЕ ОСТАВИТ Своих детей без пищи

То, что мне пришлось однажды пережить, вселило в меня бесконечную уверенность в моем Боге. Эта история похожа на библейскую историю о пророке Илии, которому Бог посылал пищу через ворона во время засухи и голода в Израиле.

Во время перестройки я потеряла работу по специальности «инженер-электрик» в Проектном институте и была вынуждена искать любую другую работу, чтобы прокормить мою дочку-школьницу и себя. Два месяца мы сидели без денег и продуктов, и моя соседка по вечерам подкармливала нас картошкой. Наконец мне удалось устроиться санитаркой в

Городскую санитарно-эпидемиологическую станцию в пищевой отдел.

Это был год моего обращения к Господу, и только спустя некоторое время я поняла: все, что мне пришлось там пережить, – унижение, оскорбления, клевету, насмешки по поводу моего вероисповедания, – было допущено Им для формирования моего характера. Зарплата была минимальной, участок работы огромный, и я просто валилась с ног после работы. Денег хватало только на еду для дочери. Сама я «сидела» на одной овсянке.

В один из месяцев за пару дней до зарплаты у меня закончились деньги. На обед были только кусочек хлеба и дистиллированная вода. У меня хронический панкреатит, голодать мне противопоказано, потому что начинаются сильные боли. Я решила не одалживать денег, а положиться на Господа. Помню, как стояла в «моечной» комнате и молилась: «Боже, Ты когда-то накормил пять тысяч человек пятью хлебами и двумя

рыбками. Накорми меня этим кусочком хлеба и водой, чтобы я не чувствовала голода. Благодарю, что Ты мой Бог!»

Весь день я ощущала такую сытость, будто съела первое, второе и третье блюда. И было столько физических сил, как никогда!

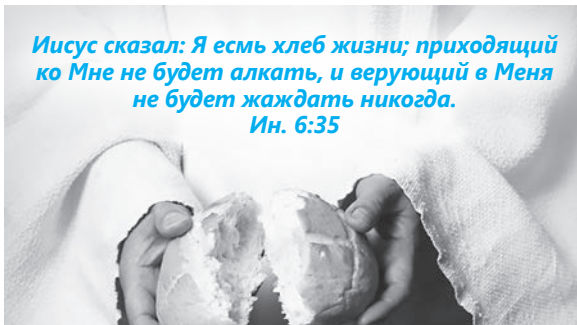
На следующий день у меня не было уже и кусочка хлеба. В обед я стала у окна и помолилась: «Господи, Ты сказал: *«Не допустит Господь терпеть голод душе праведного»* (Прит. 10:3). Накорми меня, уже не знаю как...». Не успела я окончить молитву, как в дверь вошла лаборантка из пищевого отдела. Это был человек настолько жадный, о таких говорят: «Зимой снега не выпросишь», но в тот день она принесла мне целую тарелку еды и сказала: «Вы человек верующий, помолитесь обо мне, у меня сегодня День рождения. Я знаю, что вы не едите свинину, поэтому положила вам все кошерное». Я поблагодарила ее, еле сдерживая слезы. Когда лаборантка ушла, я дала волю чувствам и поблагодарила своего Бога: «Господи, нет подобного Тебе, Ты – единственный Творец чудес!»

Этот опыт укрепил мою веру. Когда мы верны Богу, Он верен Своим обещаниям. Слава Ему!



**Ирина
Демьяненко**

Иисус сказал: Я есть хлеб жизни; приходящий ко Мне не будет алкать, и верующий в Меня не будет жаждать никогда.
Ин. 6:35



Перша думка – ПРО МОЛИТВУ

Хочу поділитися досвідом про тринадцятирічного Богдана. Його сім'я дуже любить молитися. Щоранку, перед тим як піти до школи чи на роботу, незалежно від того, спізнюється хтось з них чи ні, усі збираються у вітальні для богослужіння й молитви. Щовечора перед сном сім'я збирається на тому самому місці, аби прославити Бога і завершити день молитвою. Проте це ще не все. Кожен молиться перед їжею і перед будь-якою поїздкою. Складається враження, що сім'я Богдана молиться постійно. Вони також вивчають Біблію і читають християнські книги. Із цих книг Богдан дізнається багато історій про Божу любов і турботу про людей.

Неподалік від будинку Богдана є невелика річка. Більшість його друзів живе за рікою. Вони люблять ходити одне до одного в гості. Для того щоб зустрітися, хлопчикам доводиться стрибати з каменя на камінь. Це – своєрідний міст через річку.

Після декількох дощових днів рослинність уздовж річки була особливо яскравою та красивою. Одного вечора Богдан пішов проваджати свого друга. Він хотів допомогти йому благополучно перейти на інший берег річки. Батько Богдана поїхав у далеке відрядження і повинен був повернутися за тиждень. Хлопчик провів друга й пішов додому. Він щось весело насвистував, наближаючись до річки. Хоч сонце вже сіло, було ще доволі видно, і Богдан міг бачити дорогу. Він чув «спів» жаб, але як тільки підійшов ближче, раптово запанувала тиша. Він не здивувався, адже жаби замовкають, коли чують

шум. Богдан став на перший камінь, і в той момент, коли він був готовий перестрибнути на другий, у нього раптом з'явилося дивне передчуття небезпеки.

Йому здалося, ніби мільйон мурашок рухається по його тілу. Він відчув, як усередині все завмерло і дивний холод пробіг по спині. Його серце неспокійно калатало, але Богдан не знав, чому його тіло так сильно реагує на небезпеку, якої він ще навіть не бачив.

Богдан подивився на воду навколо каміння, на якому стояв. На нього дивилися чийсь очі, і їхній колір постійно змінювався. Спочатку хлопчик не зрозумів, хто це, але, придивившись, збагнув, що очі належать великій змії. Її голова була піднята, а інша частина довгого тіла обвивала камінь, на який хлопчик збирався наступити. Богдан завмер. Він відчував знесилення, а його голос пропав. Хлопчикові здавалося, що він не може дихати. Він спробував переставити ногу, але не вдалося. Усе, що він міг робити, це просто стояти і дивитися. Його немов паралізувало.

У той жажливий момент у Богдана з'явилася думка: треба молитися. Хлопчик не пам'ятає, що сталося далі. Він навіть не пам'ятає, молився він чи ні, але після того, як у його голові з'явилася ця думка, він побачив, що змія повільно опустила голову та сповзла з каменя у воду. Допливши до берега, вона виповзла з води та зникла в кукурудзяному полі поруч з річкою.

До Богдана повернулися сили, і він кулею полетів додому. Добігши, хлопчик відчинив вхідні двері і, знесилений, упав на стілець. Він попросив відчи-



нити вікна, тому що не міг дихати. Не розуміючи, що відбувається, його рідні відчинили всі вікна. Однак потім раптово Богдан попросив їх зачинити.

– Я... я... переходив... річку, – хлопець намагався розповісти про те, що сталося. – Там була велика змія. Вона поповзла. Я знаю, вона ще повернеться. Зачиніть вікна! – раптом закричав він.

Богдан був сильно схвилюваний, а його сім'я налякана. Заспокоївшись, він розповів про те, що сталося. Уся сім'я того дня дякувала Богові за Його чудесне втручання і порятунок Богдана, який у момент небезпеки подумав про молитву.

Якщо ви маєте звичку завжди молитися, то ваша перша думка в будь-якій незрозумілій ситуації буде про молитву. Не нехтуйте молитвою.

«Я кличу до Тебе, бо відповіси мені, Боже, – нахили Своє ухо до мене, вислухай мову мою» (Псал. 17:6).



**Лідія
Власик**

«Чи перейшла ти від Бога батьків до ОСОБИСТОГО БОГА?»

Народилася я в сім'ї адвентистів у покійній. Дитинство було звичайним, як і в будь-якої дитини з християнської родини. Коли я пішла до школи, тут все і розпочалося. Становлення особистості в дитячому колективі – це непросто, а коли ти ще й не такий, як усі, тоді це значно більша проблема. Підростаючи, я розуміла, що відрізняюся від інших дітей принципами чесності, справедливості. Їм подобалося, що я чесна та справедлива, але вони не хотіли виховувати в собі такі риси і не розділяли моїх духовних цінностей. Дорослішаючи, я починала пристосовуватися до світу і його правил, а повертаючись додому, надівала маску, у якій хотіли бачити мене батьки. Так жити було морально дуже складно. Батьки завжди брали участь у моєму житті й завжди допомагали. Та як я могла пояснити мамі, що однокласники не дуже бажають дружити зі

мною, адже знають, що в суботу я не прийду до них на день народження, бо буду на богослужінні в церкві, а якщо іншого дня, то запитуватиму, чи немає в тій чи іншій страві свинини!



Мене завжди супроводжували досвіди й реальні відповіді від Бога, які підтримували і не давали впасти остаточно, хоч вибір залишався за мною. Коли вирішила прийняти хрещення і стати частиною Божої сім'ї, мій дядько запитав: «Чи перейшла ти від Бога батьків до особистого Бога?» І тільки час показав, що я справді перейшла до свого особистого Спасителя.

Тепер маючи свою сім'ю, чую, як мої діти мріють потрапити на Небо, бачу приготовані списки запитань до Спасителя. Я впевнена, що зробила правильний вибір і не надіваю маски.

Подвійна гра в християнському житті – це завжди поразка. На двох стільцях всідити не вдасться. Зробивши свій вибір на користь Бога, ми стаємо вільними. Я обираю вічне життя з Христом!



**Марина
Гламоздінова**



Каждый год для меня, словно поле в снегу

Каждый год для меня, словно поле в снегу, сразу видно на нем, где иду, где бегу, где в раздумье стою, где встречаю друзей, где смеюсь и пою, счастлив жизнью своей.

Каждый год для меня, словно поле в снегу, Вот стою у огня на крутом берегу, Вот упал, оступился, упал и застыл, Чтоб идти, у меня просто не было сил.

И я долго лежал, след о том говорит, Встал потом и бежал, все один да один. Стороной обходил всех, кто звал и не звал, Снег в глаза мои бил, и я снова упал...

Как я плакал тогда, как я Бога просил, Чтоб в тот миг от греха Он меня сохранил! Снег растаял от слез, стало легче идти. Я душой не замерз, хоть и падал в пути.

Каждый год для меня, словно поле в снегу, Сверху видно на нем, где и как я иду. Боже мой, и сейчас я взываю к Тебе: «Дай пройти еще раз поле чистое мне...»



ДЯКУЙТЕ ЛЮДЯМ І БОГОВІ!

**Дорогі читачі, вітаю
з Новим 2020 роком!**

Якось, коли прийшов час писати новорічні привітання, одна жінка пригадала свого старого вчителя, який жив у маленькому селищі, де вона виросла. Усі діти, які відвідували ту сільську школу, бачили його любов до дітей, професії. Коли він дізнався, що через релігійні переконання вона не може відвідувати школу в суботу, він так організував навчальний процес у класі, щоб не виникало жодних проблем. І так він турбувався про кожну дитину, яка траплялася на його шляху.

«Я ніколи не дякувала йому за це», — подумала жінка.

І вона написала йому листа, сповненого поваги та приємних спогадів. Яку чудову відповідь вона отримала від свого вчителя, якому вже 80 років. Як вона зраділа! Від його листа віяло теплом, яке вона відчувала всі сім років, доки навчалася в його класі. Тепер його прізвище відкриває список тих, кому вона надсилає новорічні привітання щороку.

Стефан Грел'є сказав: «Я проходжу через цей світ лише раз. Тому все добро, яке можу зробити, усю ніжність, яку можу виявити до будь-якої людини, я повинен подарувати саме зараз. Не можу нічого відкладати на потім або чимось нехтувати, бо не прийду вдруге».

У житті кожного з нас є люди, яким ми маємо за що дякувати. Бажаю цього року, щоб ви дякували людям, які справили позитивний вплив на ваше життя, які є для вас прикладом духовності, тим, хто підняв у важкий період з колін, хто викликав у вас усмішку, хто віддав останнє для вас, не замислюючись, хто просто вислухав, дав слушну пораду, вашому пастору за духовні настанови, дияконісі, вашому



сусіду, який помічає, чи світиться у вашому вікні, а особливо скромним, непомітним людям. Їм буде дуже приємно. Щодня наповнюйте свої серця вдячністю. Подякуйте Богові за чудеса у вашому житті. Якщо ви не помічали чудес, то ваше життя — це вже чудо.

На життєвому шляху не буває випадкових зустрічей. Кожна з них — це або випробування, або подарунок. Дякуйте Господу за кожну хвилину, за дихання, за те, що Він ніколи не залишає вас боротися наодинці.

У кожного з нас серед рідних, друзів, співпрацівників є люди, дивлячись на яких, ви вже не вірите, що вони можуть кардинально змінитися на краще і повернутися до Бога. Ви, можливо, роками за них молитесь, але нічого не відбувається. Бажаю вам цього року вірити, як ніколи до цього, що Бог зробить чудо, змінить серце, характер та світогляд дорогих вашому серцю людей. Спостерігайте, як у їхньому житті відбуватиметься духовний прорив. Бажаю вам відчути неймовірну радість завдяки цьому досвіду з Господом.

Безмежно дякуйте Спасителю за тих, хто є у вашому житті. І коли ваші руки не можуть обійняти дорогих вашому серцю людей, обіймайте їх своїми молитвами.

Нехай 2020 рік буде роком духовних змін у кожному з нас! Бажаю вам гарного запису в Небесній книзі!



**З найкращими побажаннями,
редактор «Адвентистського
вісника» Лідія Власик**

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10—А
dzherelo@ukr.net

www.lifefsource.com.ua
тел. (044) 467-50-72